

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 4

11. vsk.

15.8.2014

"Satoa on paljon mutta sadonkorjaajia vähän" (Matt. 9:37) Kuva: Per-Olof Malk

Jeesus on turvakaupunkisi

”Noilla kahdella järkähtämättömällä sanallaan, joissa hän, Jumala ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme” (Hepr. 6:18).

Heprealaiskirjeen kirjoittaja viittaa tässä Jumalan Moosekselle antamaan määräykseen, jonka mukaan israelilaisten piti valita luvatus maasta kuusi turvakaupunkia. Turvakaupunki oli paikka, johon tahattomasti toisen tappaneen henkilön tuli paeta mahdollista kostajaa karkuun. Tap-paja olisi turvassa turvakaupungissa.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja käyttää tätä vanhaa, Mooseksen ajoilta peräisin olevaa juutalaisten menettelytapaa vertauskuvana kun hän ilmoittaa meille, että *Kristus on meidän jokaisen turvakaupunki*. Uskomalla häneen syntiemme sovittaja me samalla olemme paenneet hänen turviinsa ja siksi me saamme elää, vieläpä turvassa.

Tässä on kyse pelastuksesta. Miten yksinkertaiseksi Jumala onkaan sen suunnitellut! Ihminen, joka suostuu näkemään oman köyhyytensä ja syntisyytensä ja tulee Jeesuksen luokse, saa elää. Huomaa, että tässä on samalla esitettyä koko Raamatun punainen lanka ja pääsanoma.

Vanhan testamentin turvakaupunkisää-dös koski siis tahattomasti syntiä tehneitä ihmisiä. Mutta miten tämä koskee meitä, kun emme me voi puolustella syntejämme tahattomuudella? Jos olemme rehellisiä niin tunnustamme, että synti aika ajoin houkuttaa meitä ja me kaadumme sen houkutusten ja voiman edessä.

Teemme siis syntiä tahallisesti vaikka

se meitä surettaa ja aiheuttaa omantunnon tuskia. Lisäksi teemme syntiä Jumalan tahtoa vastaan jatkuvasti myös tiedostamatta sitä. Säädös koskee juuri meitä siitä syystä, että Kristuksen sovitustyön tähden mitään syntiä ei lueta meille. Teemme kyl-lä syntiä monin tavoin Jumalaa ja lähim-mäisiämme kohtaan, mutta Jumala on ne samat synnit laittanut jo 2 000 vuotta sit-ten Kristuksen harteille ja kärsittäväksi. Nyt Jumala näkee meidät Jeesuksessa ole-vat puhtaina ja pyhinä.

Turvakaupunki-säädöksessä on meille hyvin lohdullinen ja sielunhoidollinen ulottuvuus. Se kertoo meille, että tapahtuupa meille sitten mitä tapahtuukaan, Jee-suksen luokse saamme kiirehtiä rangaistus-ta ja Jumalan tuomiota pakoon. Hän on se turvakaupunki tai turvapaikka, jonne ei yllä Jumalan tuomio, ei pimeyden vallat eikä mikään voima, joka voisi varastaa meidän pelastuksemme.

Turvapaikkaan paennut israelilainen sai olla huoleton mahdollisesta verikostajasta. Hän sai levätä ja luottaa siihen, että kau-pungin sisäpuolella hän olisi turvassa. Siellä ei tarvinnut tehdä mitään omaksi pelastukseksi, riitti kun oli muurien sisäpuolella.

Tämän saman levon kristitty saa omis-taa Kristuksessa. Kun omatuntosi syyttää sinua synneistäsi, kun vihollinen pilkkaa uskonelämäsi laatua ja kun pelkää Jumalan tuomiota, juokse Jeesuksen luokse suojaan. Pyydä Häntä avuksesi ja luota häneen kaikessa ahdistuksessasi. Voit olla varma, että hän on suojamuuri ympärilläsi.

Jaakko Pirttiaho

Pääkirjoitus

Pelon ilmapiirissä Jeesus sanoo: ”Rauha teille!”

Tämä aika on hyvin repivä. Kohta karismaattinen liike on vaikuttanut maassamme 20 vuotta ja se on uuvuttanut monia ihmisiä ja hajottanut koteja ja seurakuntia. Monet ovat hyvin väsyneitä, jotkut sairaaloissa, lukuisat eksyksissä.

Nyt levottomuus kasvaa uudesta syystä – ja se koskettaa laajempia piirejä kuin harhaopit. YLE:n tässä kuussa teettämä tutkimus osoitti *pelon* lisääntyneen Suomessa lyhyessä ajassa voimakkaasti.

Kun lukee kansainvälistä lehdistöä, huomaa, että huoli on nyt suuri sekä idässä että lännessä. Moskovan patriarkaatin ulkomaanosaston johtaja, metropoliitta Ilarion kirjoitti Rossiskaja Gazeta -lehdessä tämän kuun alussa laajan artikkelin otsikolla: Maailma on suursodan partaalla.

Sodan pelko on toistuva aihe nyt länsimaissakin lehdissä. Kuinka monia ahdistavatkaan syvästi uutiset Krimin rajojen siirtämisestä, ns. Ukrainan kriisistä, maalesialaisen matkustajakoneen alas ampuemisesta, Israelin ja Gazan välisestä sodasta, Syyrian pitkästä väkivaltaisesta sodasta. Uutiset väkivallasta Somaliassa, Kongossa, Nigeriassa (satojen koulutyttyjen sieppaus), Jemenissä ja Irakissa kuristavat mieltä. Vainoaalto Pohjois-Irakissa on järkyttänyt kristittyjä. Tappavan Ebola-viruksen leviäminen Länsi-Afrikan maissa on toisille kuin maailmanlopun enne.

Me olemme eläneet Euroopassa kohdallaisen rauhan tilassa niin kauan, että tällaiset asiat kammottavat meitä. Isiemme ja äitiemme tavoin emme ole tottuneet siihen, että maanosassamme soditaan ja omankin perheen jäseniä kaatuu ja kuolinviestejä tulee. Emme pysty eläytymään

maailman sotaisiin jaksoihin, mustasurmaan ja vastauskonpuhdistuksen kauhuihin Euroopassa, nälkävuosiin Suomessa.

Sen me kuitenkin voisimme palauttaa mieleen, että *vaikeina aikoina Jumalan lapset ovat usein hakeutuneet lähemmäksi Jeesusta ja toisiaan*. Yhdessä Jeesuksen kanssa ja hänen omiensa kanssa yksi ihminen jaksaa paremmin. Tarvitsemme lohduttajia ja muut tarvitsevat lohduttajia.

Ennen kaikkea Jeesuksen lausumiin opetukseen vaikeista ajoista olisi hyvä taas palata. Tällaisia historian vaiheita varten hän sanoi: ”Kun kuulette sodista ja levottomuuksista, *älkää hätääntykö*. Näin täytyy tapahtua...” Vielä hän sanoi: ”Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakunta vastaan...” ”Kauhistuttavia asioita tapahtuu.” ”Teidän kimppuunne käydään ja teitä vainotaan...”

Kansalähteyksen työntekijöiden Kaija Martinin ja Seija Järvenpään surma 24.7. Afganistanissa kuuluu tähän Jeesuksen etukäteistietoon. ”Näin täytyy ensin käydä” hän sanoi. Hän kuulostaa julmalta. Hyvä kaiketi kuitenkin on, että hän ilmaisi etukäteen, miten häntä ja evankeliumia tulnaisiin vihaamaan. ”Kaikki vihaavat teitä minun nimeni tähden”, hän sanoi.

Ylösousemisensa jälkeen hän palasi rikki revittyjen omiensa luokse ja sanoi ensimmäiseksi: ”*Rauha teille!*” Opetuslapset olivat piiloutuneet suljettujen ovien taakse, mutta *siinä pelon ilmapiirissä Jeesus sanoi: ”Rauha teille!”* Nämä sanat loivat heihin sen, mitä hän heille sanoi.

Ystävä, rauha sinulle Jeesuksen tähden.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Katse suunnattuna Jeesukseen

(Hepr. 12:2)

Yleensä kykenemme suuntaamaan katseemme ja mielemme haluamallamme tavalla. Voimme vaihtaa katseemme suuntaan. On ihmeellistä, että niin tärkeä asia kuin suhteemme Jeesukseen alkaa ja täytyy häneen katsoessamme. Usko onkin luonteeltaan määrätietoista katsomista Kristukseen.

Kristukseen katsotaan sanan lupauksiensa läpi. Raamattu kuvaa silmiemme eteen ristiinnaulitun Jeesuksen (Gal. 3:1). Häneen meidän on joka päivä suunnattava katseemme (Hepr. 12:2).

Kristukseen katsominen perustuu Raamatun lupauksiin. Aikoinaan Urho Muroma kirjoitti: ”Älä koskaan etsi Kristusta sydämestäsi, älä tunteistasi äläkä tilapäisistä mielesi heilahduksista, älä edes herttaisista hengellisistä tunnelmista, vaan etsi häntä aina Sanasta. Lepää aina lupauksen varassa, silloinkin, kun kaikki muu horjuu ja tunnet itsesi aivan mahdottomaksi, sillä Herra pysyy aina samana. Minkä hän on kerran luvannut, se kestää iäti, ja missä hän on kerran alkanut hyvän työnsä, siellä hän ei jätä sitä kesken.”

Meidän ei tule tarkkailla omaa katselemistamme. Ymmärryksemme avulla suuntaamme huomionamme ja mielemme kohti Jeesusta. Tartumme Raamattuun ja sieltä etsimme Jeesusta. Kokoamme Jeesuksen sanoja vaikkapa Johanneksen evankeliumista. Silloin Jeesuksen katselemisesta tulee hänen sanojensa toistamista ja mietiskelemistä.

Voimme puhella Jeesuksen kanssa omakohtaisen rukouksen muodossa: Jeesus, sinun sanasi rohkaisemana otan jälleen sinut vastaan ja uskon sinuun! Luotan

siihen, että sinä olet antanut minulle oikeuden tulla Jumalan lapseksi (Joh. 1:12). Olen saanut sinulta armoa armon lisäksi (1:16). Pyydän nyt, että autat minua noudattamaan Johannes Kastajan kehotusta: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin” (1:29, KR 38). Auta minua katsomaan sinuun, Jeesus, Jumalan Karitsana, joka olet ottanut päällesi minun syntini ja syntisyyteni.

Kiitän Jumalaa siitä rakkaudesta tätä maailmaa ja minua kohtaan, että hän antoi ainoan Poikansa, sinut, kuolemaan syntiemme tähden. Kiitän myös siitä, että kun sinuun uskon, minulla on ikuinen elämä (Joh. 3:16) eikä minua tuomita (3:18), vaikka totisesti tälläkin hetkellä ansaitsisin sinun tuomiosi.

Jeesus, sinun rohkaisemanasi tulen jälleen luoksesi (7:37). Pyydän sinua antamaan minullekin elävää vettä (4:10), jotta uudistuisin. Luotan siihen, että sinun antamastasi vedestä tulee minussa lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä (Joh. 4:14) ja niin minulla on jo nyt iankaikkinen elämä.

Uskoni on sinuun katsomista ja nimesi avuksi huutamista. Se on luottamusta siihen, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu (Room. 10:13). Huokailen avukseni sinun nimeäsi. Sinun apuasi tarvitsen enemmän kuin koskaan aikaisemmin.

Olavi Peltola

Armo riittää -lehti ilmestyy parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. ensi lokakuussa.

Kolme tapaa olla kärsivän ihmisen luona

Jobin kärsimykset me muistamme. Niitä oli paljon ja monenlaisia ja lyhyessä ajassa. Hänen omaisuutensa – karjansa ryöstettiin. Hänen kaikki lapsensa kuolivat tapaturmaisesti. Hän itse sairastui mitä ikävimpään tautiin: hänen ruumiinsa tuli täyteen märkiviä paiseita. En yritäkään kuvata hänen hirveitä kipujaan.

Jobin kirjan 2. luvussa näemme kolme erilaista tapaa, millä kärsijään ja hänen kipuihinsa voidaan suhtautua.

Voimme menetellä kuten Jobin puoliso. Hän sanoi Jobille: ”Kiroa Jumala ja kuole” (Job. 2:9).

Tämä tuntuu käsittämättömältä. Olivathan he kaksi eläneet yhdessä pitkät vuodet ja tukeneet toisiaan. Mistä nyt tuollainen tylyys?

Ei ole helppoa tulla toimeen sairaan kanssa, ei ainakaan sellaisen, jonka tuskat ovat hyvin suuret ja joka oikkuilee ja valittaa. Hän kehotti Jobia kiroamaan. Hän ei enää auttanut miestänsä vaan käski tämän kuolla.

Luulen, että tämänkaltaista sairaan ihmisen kohtelua vieläkin on. Jumala meidät sellaisesta varjeltoon!

Toinen tapa oli Jobin kolmella ystävällä. He saapuivat Jobia tervehtimään. He olivat myötäkäymisen päivinä ilmeisesti usein vierailleet Jobin luona. Miksi he olisivat unohtaneet hänet nyt, kun hän oli vaikeasti sairas?

Tuntuu oikeaan osuneelta, että he tultuaan sairaan ystävänsä luokse pitkän tovin – kokonaisen viikon – vain istuivat hiljaa.

Ei sairas odota, että vierailijat puhuisivat paljon. Jo vuoteen ääressä istuminen monessa tapauksessa riittää. Tiedän koke-

muksesta, miten ihminen voi iloita, kun häntä käydään pitkän sairauden aikana tervehtimässä. Mutta opin myös sen, että monet viiptyvät liian kauan sairaan luona. Jobin ystävien viikon viiptyminen on varoitettava esimerkki.

Jobin ystävien tervehdyskäynti ei muutenkaan kelpaa esimerkiksi. Aikansa vaiettuaan he alkoivat kaivella Jobin luultuja riikoksia. He nimittäin kuvittelivat, että Jumala parhaillaan kuritti Jobia tämän salaisen syntien tähden. Hinnalla millä hyvänsä he yrittivät saada Jobia tunnustamaan sen. Olivatpa hengellisiä puoskareita! Sen sijaan, että olisivat lohduttaneet ja rohkaisseet, he ruoskivat.

Luulen nähneeni joskus tuollaista hoitoa, puoskarointia. Omilla valtuuksillaan liikkuvat sielunhoitajat yrittävät puristaa ihmispoloisilta tunnustuksia voidakseen sitten julistaa heille omaa evankeliumiaan.

Kolmas tapa on suhtautua kärsimykseen oli Jobin oma tapa.

Hän uskoi, että Jumala on hyvä ja oikeudenmukainen, oli sen havaitseminen sitten miten vaikeata tahansa. Job tiesi, että Jumala on aina hyvä eikä hän muuksi muutu.

*Jaakko Haavio (1904-1984),
pappi, virsirunoilija ja kirjailija
Tarja Sinervon toimittamassa kirjassa
Päivän matkalla, 1996.*

Seuraa Kristus-päiviemme tuloa maakuntiin ja niiden ohjelmia.

www.evank.org

Suomen Evankeliumikoulu

Jumalan kansa on aina joutunut luopumaan ja suremaan

Kun keskitymme Jumalan armon evankeliumin julistamiseen, saamme aika ajoin kuulla arvostelua ja kohtaamme vastustakin Nyky-Suomessa. On seurakuntia, jotka ovat sulkeneet ovensa ja tilansa kokouksillemme, joiden aiheena on Kristus ja hänen pelastustyönsä. Jotkut seurakunnissa vastuussa olevat ovat todenneet, ettei heidän paikkakunnallaan tarvita evankeliumin opetusta.

Monet ystävät kokevat omilla kotiseuduillaan samankaltaisia vastoinkäymisiä evankeliumin tähden. On niitä, joita torjutaan omista seurakunnistaan, toisinaan he kokevat olevansa hyvin yksinäisiä evankeliumin janonsa ja toisaalta sen levittämistoiveensa kanssa, joskus joku saattaa jopa alkaa epäillä omaa uskoaan Kristukseen vastusten keskellä. Monestihan heillä on syvä huoli evankeliumin katoamisesta heidän kotiseudultaan ja he miettivät, miten heidän lastensa ja lastenlastensa käy, jos kehitys näin jatkuu.

Voimme kaikki masentua tällaisesta, voimme tulla syvästi huolestuneiksi evankeliumin tulevaisuudesta, voimme surra ja jossakin määrin kärsiäkin tällaisista tilanteista, joissa Kristuksen evankeliumille ei anneta sille kuuluvaa arvoa ja missä sen esilläpito torjutaan ikään kuin se olisi jotakin pahaa.

Me suomalaiset olemme tänä kesänä kuulleet suruviestin Afganistanista, missä kaksi lähetystyöntekijää teloitettiin ampumalla heidän matkustaessaan kotikaupungissaan taksissa. Evankeliumin opintoyhdistys on esittänyt osanottonsa surmattujen omaisille, työtovereille ja heidän lähetysjärjestölleen.

Kun asetamme omat vastoinkäymisemme ja nyt esimerkiksi suomalaisten lähetystyöntekijöiden surmat ja Irakin kristittyjen vainot Jumalan kansan pitkän vaelluksen yhteyteen, me näemme, että Herran omilla on jo ennen meidän sukupolveamme ollut samankaltaisia kokemuksia kuin meillä – ja paljon paljon pahempiakin.

Kun Jumalan armoa ja Kristuksen Golgatalla täyttämää sovitustyötä on pidetty esillä, se on monesti saanut aikaan ylenkatsetta tai jopa väkivaltaista vastustusta. Täällä Suomessa emme vielä ole paljon kärsineet verrattuna lukuisiin kristittyihin, joita evankeliumin tähden on vastustettu, henkeä uhattu ja henki myös riistetty. Vielä 1800-luvulla Ruotsissa ilmapiiri ja asenteet olivat sellaiset, että tunnetun saarnaajan C.O. Roseniuksen skotlantilainen työtoveri George Scott joutui pakenemaan kirkostaan kesken jumalanpalveluksen, kun miesjoukko hyökkäsi paikalle. Saman tien Scott joutui pakenemaan Ruotsista säilyäkseen hengissä. Samalla vuosisadalla heränneitä vastaan käytiin oikeutta Suomessa.

Seuraavassa menemme 400 vuotta ajassa taaksepäin ja näemme, miten silloin, kuten miltei aina, Kristukseen turvaavia on vihattu ja kohdeltu julmasti. 1600-luvulla toimi Skotlannissa anglikaanisen kirkon pappi nimeltään James Guthrie (1612-1661). Hän toimi seurakunnan pappina vuodesta 1642 lähtien aina kuolemaansa asti.

Minkälaisesta kristittyjen elämästä tämä yksi esimerkki kertoo?

Toimittuaan pappina lähes 20 vuotta Guthrie joutui oikeuteen erään kirjansa takia. Oikeudenkäynnin lopulla hän sai käyttää viimeisen puheenvuoronsa Skotlannin parlamentille. Hän sanoi: ”Omatuntoani en voi antaa teille. Mutta tämän vanhan kurjan ruumiini ja kuolevaisen lihani voin antaa teille ja te teette sille, mitä te tahdotte. Joko te tapatte minut, ruoskitte minua, panette minut vankilaan tai jotakin muuta. Minä vain pyydän, että te harkitsette tarkoin, mitä te hyödytte minun verestäni. Te ette voi tappaakaan uskonpuhdistusta tappamalla minut ja monia muita...”

Guthrien vihamiehet olivat kuitenkin päättäneet teloituttaa hänet. Toukokuun 28. päivänä 1661 tuli oikeuden päätös. James Guthrie ”tuli hirttää Edinburghissa olevan ristin luona kesäkuun 1. päivänä, hänen päänsä piti kiinnittää Nether-nimiseen holvikaareen, hänen talonsa piti takavarikoida ja hänen takkinsa piti repiä kapaleiksi...”

Syynä tämän skotlantilaisen papin teloitukseen oli kirja, jonka hän oli kirjoittanut ja jossa hän oli varoittanut Jumalan rangaistuksesta, joka Skotlantia kohtaisi mm. siitä syystä, että Englannin kuningas oli päätetty nimittää kirkon korkeimmaksi johtajaksi. Se paikka kuului yksin Kristukselle, oli Guthrie kirjassaan sanonut.

Guthrie oli syntynyt varakkaaseen perheeseen, hän oli saanut hyvän koulutuksen, uskoon tultuaan hän oli osallistunut mm. rukouspiireihin ja lopulta hänestä oli tullut evankeliumin julistamiseen keskittynyt pappi.

Pappina ja kirjailijana hän eli kiireistä elämää. Kaiken mahdollisen ajan käyttäminen evankeliumin levittämiseen jatkui hänen viimeiseen elinpäiväänsä asti. Teloituspäivänään 1.6. hän nousi kello neljä aamulla. Hän rukoili ja kun hänen lapsensa tulivat hänen luokseen viimeistä kertaa, hän vakuutti heille, että hän kuoli hyvin arvokkaan asian tähden.

Sitten hän meni mestauslavalle. Lavalta hän piti viimeisen saarnansa. Hän sanoi siinä mm:

”Minä uskon, että Jeesus Kristus tuli maailmaan pelastamaan syntisiä, joista minä olen pahin. Uskomalla häneen olen saanut lahjavanhurskauden hänen veressään. Olen saanut armon ja hänessä - ja yksin hänen työnsä tähden - minulla on toivo voittaa kerran synti ja saatana, helvetti ja iankaikkinen kuolema. Tässä haluan pysyä Jumalan vanhurskauttamien ylösnousemukseen saakka ja odotan iankaikkisen elämän osallisuutta. Minä tunnen hänet, johon minä uskon ja hän kykenee säilyttämään sen, minkä hän on minulle antanut.”

Lopuksi pastori Guthrie vetosi kuuli-joihin ja rohkaisi heitä etsimään Kristuksen ilmaista armoa.

Kuolemaan tuomittu pappi antoi kopion viimeisestä puheestaan eräälle ystävälle ja pyysi tätä antamaan puheen kopion pojalleen Williamille sitten, kun tämä olisi kasvanut niin, että hän ymmärtäisi, mitä hänen isänsä sanat merkitsivät. Sitten hänen päähänsä pantiin huppu ja hetkeä myöhemmin hän roikkui hirttoköyden varassa. Hän oli kuollessaan 49-vuotias.

Aivan niin kuin oli määrätty, hänen päänsä kiinnitettiin holvikaareen olleeseen piikkiin erään kadun yläpuolelle. Siinä hänen pääkallonsa oli 27 vuoden ajan muistuttamassa kaupunkilaisia hänen rikoksestaan ja tuomiostaan. Sitten lopulta eräs opiskelija, henkensä kaupalla, kiipesi holvikaarelle, otti Guthrien pääkallon pois ja hautasi sen.

Guthrien leski Jane kärsi miehensä teloituksen jälkeen ylenkatsetta ja häntä uhattiin monesti. Pariskunnan poika William, joka myöhemmin sai isänsä viimeisen saarnan kopion, kuoli vakavaan sairautteen sen päivän iltana, jolloin hän oli suorittanut opintonsa loppuun ja saanut pappisoikeudet.

Dan Graves ja POM

Raamatullinenkin opetus alkaa muistuttaa roomalaiskatolista

Keskiajan roomalaiskatolisessa kirkossa ajateltiin, että vanhurskauttaminen, siis se, että Jumala ilmaisee ottavansa ihmisen vastaan hyväksyen tämän, oli jotakin, mikä tapahtui aivan ihmisen elämän lopussa, aivan lopussa.

Jos ihmisellä oli tarvetta, armo oli siten kuin tynnyrin tappi, jonka saattoi avata. Tai armo oli kuin nykyaikana kahvi; armo piristi ja sai ihmisen taas käyntiin ja liikkeelle. *Armo auttoi ihmistä, jotta tämä pystyisi elämään kuuliaista, hurskasta elämää* loppuun asti, niin että Jumala saattoi lopulta vastaanottaa ihmisen vanhurskaana tämän kuollessa.

Protestanttiset uskonpuhdistajat ryhtyivät puhdistamaan aikansa uskoa Raamatun varassa. Jumalan sanasta osoitettiin, että armo ei ole kuin energiaa antava lääke, joka tekee ihmisille mahdolliseksi tehdä sitä, mitä Jumala tahtoo ihmisten tekevän. Sen sijaan armo Raamatun mukaan on *Jumalan suosiollinen mielenlaatu, armo on Jumalan asenne meitä kohtaan*.

Tämän takia uskonpuhdistajien avainkysymys ei ollut roomalaiskatolilaisten kysymys: ”Kuinka minusta voi tulla parempi?” vaan ”Kuinka vanhurskas pyhä Jumala voi vastaanottaa minut, joka olen paha syntinen ihminen?” Täytyykö minun tulla paremmaksi ennen kuin voin toivoa, että Jumala tuomiollaan minut hyväksyisi?

Uskonpuhdistajat vastasivat Raamatun sanoin, että me olemme aina hengellisesti, Jumalan silmin katsottuina, ”sairaita”. Me olemme, myös kristittyinä, aina syntisiä. Mutta Jumala julisti meidät vanhurskauteiksi silloin, kun me olimme syntisiä. Armo ei näin ollen ole ennen muuta voi-

ma, jonka saatuaamme kykenemme tulemaan hyväksi. Armo on ennen muuta sitä, että Jumala ottaa meidät vastaan kelpollisina vaikka me vielä olemme syntisiä.

Uskonpuhdistajat kiteyttivät Jumalan ja ihmisen välisen suhteen latinalaisiin sanoihin ”*simul iustus et peccator*” eli ihminen on ”yhtaikaa vanhurskautettu ja syntinen”. Uskonpuhdistuksessa oli ennen muuta kyse tästä.

Roomalaiskatolilaiset olivat kyllä samaa mieltä siitä, että syntiset pelastuvat armosta. Mutta sitten tiet erosivat. Katolilaiset sanoivat, että pelastava *armo on sellainen, joka muuttaa epävanhurskaan ihmisen vanhurskaaksi, epäpyhän pyhäksi, tottelemattoman kuuliaiseksi*. Jumala saattoi lopulta hyväksyä ihmisen sen perusteella, että hän oli käyttänyt armoa hyvin muuttaakseen itsensä Jumalan kaltaiseksi.

Calvin ja Luther sanoivat yksimielisesti tähän: Ei. Tavallinen kristitty on hyvänäkin päivänä ilkeä ja epäpyhä. Uskova ei odota sitä, että hänet vanhurskautetaan elämänsä lopussa hänessä itsessään tapahtuneiden ja hänen omien ponnistelujensa tuloksena syntyneiden muutosten perusteella. Uskova muistuttaa itseään siitä, että hänet on jo vanhurskautettu yksinomaan Jumalan armon perusteella uskon kautta, ja hänestä on jo sanottu: ”Ei syyllinen”. Hän elää ikään kuin hän olisi täyttänyt koko Jumalan lain. Voidakseen tästä kiittää ja iloita hänen ei tarvitse täyttää mitään kasvun merkkejä. Hän myös tietää, ettei hän kykene edistymään muuttumisessaan niin hyväksi, että se riittäisi Jumalalle perustaksi vanhurskauttaa hänet. Uskova tietää, että hän on Jumalan varassa.

Meidän aikanamme protestanttisten kirkkojen joukossa on monia, joiden opetus on hiljalleen palautunut suunnilleen samanlaiseksi kuin roomalaiskatolisen kirkon oppi oli ennen uskonpuhdistusta. Huomaamme sen, kun tarkkailemme, mitä julistavat opettavat.

Eräs aikamme evankelista opettaa, että ”kykenemme rakastamaan Jumalaa täydellisesti ja että meistä voi täällä maailmassa tulla yhtä vanhurskaita kuin mitä Kristus oli...” Edelleen: ”Raamattu ei anna mitään mahdollisuutta sellaiselle, että uskovan elämässä olisi syntiä.” (Donald Alexander, ed. *Christian Spirituality: Five Views of Sanctification*, IVP.)

John Wesley'n suosikkikirjailija William Law kirjoitti nämä sanat: ”Vain Jumala yksin tietää, mitä lankeemuksia pyhydestä hän voi meille sallia. Siksi meillä ei voi olla mitään varmuutta siitä, että pelastumme. Meidän on vain ponnisteltava äärimmilleen, jotta meidät ehkä sitten hyväksyttäisiin.”

Law jatkoi: ”Meillä ei ole mitään, mihin luottaa pelastusasiassamme lukuun ottamatta vaelluksemme aito vilpittömyys ja Jumalan armo.” (William Law on *Christian Perfection*.)

Wesley itse kehotti seuraajiaan varoitamaan reformoituja protestantteja, etteivät he mitätöisi Jumalan sanaa kun hän sanoo: ”Ilman pyhitystä ei kukaan ole näkevä Jumalaa.”

Wesley myös arvosteli reformoituja protestantteja siitä, että he uskoivat aivan turhaan kuviteltuun pyhyteen, joka heillä (muka) oli Kristuksessa. ”Oi, varoittakaa heitä”, hän julisti, ”varoittakaa heitä siitä, että jos he jäävät epäpyhiksi, Kristuksen vanhurskaus ei ole heille miksikään hyödyksi!” (Outler, ed. *Wesley's Works*.)

Viime aikoina on näyttänyt siltä, että uskonpuhdistuksen varaan rakentunut raamatullinen liike eli evankelikaalinen ”laiva” on purjehtinut yhä kauemmaksi

uskonpuhdistuksen satamastaan. Vierailin äskettäin tunnustustenvälisessä kristillisessä lukiossa (Amerikassa). Koulun raamatuopettaja pyysi minua viipymään koulunsa päivän ja selvittämään oppilaille uskonpuhdistuksen oppia armosta.

Pidin kuusi luentoa yhteensä 160 opiskelijalle. Kun kysyin heiltä, kuinka moni oli koskaan kuullut termiä ”vanhurskauttaminen”, noiden 160 nuoren joukosta nousi vain yksi käsi. Yksi oli kuullut vanhurskauttamisesta, vaikka hänkään ei ymmärtänyt tätä protestanttisen uskonpuhdistuksen keskeistä asiaa yhtä vähän kuin hän oli ymmärtänyt, mitä armo on.

Kun selitin heille näitten keskeisten sanojen merkitystä, käsiä nousi tuon tuostakin. *Kävi ilmi, että kerroin heille jotakin sellaista, mitä he eivät koskaan ennen olleet kuulleet missään; eivät kotikirkkoissaan, eivät kristillisillä nuorisoleireillä, eivät nuorten ryhmissä eivätkä kotonaan.*

Niin kuin keskiajan kirkossa niin nytkin armosta puhutaan – jos puhutaan – mutta jälleen armo on Pyhän Hengen apu, joka auttaa meitä elämään kristityn elämää ”voittoisasti”.

*Michael Horton kirjassaan
Putting Amazing Back into Grace.
7. painos 2009. (Suom. POM)*

Anna lahja jonka keskus on Kristus

Ole mukana evankeliumin levittämisessä. Anna Armo riittää -lehti lahjaksi ystävillesi. Tee lahjatilaus tai useita tilauksia nyt.

Lähetämme mielellämme lahjan saajille ensimmäisen lehden mukana kortin, jossa kerromme lehden olevan lahja sinulta.

Soita (019) 41 42 43 tai lähetä lahjatilaus osoitteeseen evank@evank.org.

Armo riittää -lehti on maksuton.

Hän antaa meidän levätä

Ps. 23:2

”Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä” (Ps. 23:2).

Daavidin todistus Herrasta on jaksamisen kannalta hyvin lohdullinen, mutta hänen sanojensa suomennos on niukka. Hebreankielisessä psalmissa Daavid kirjoittaa omakohtaisesta kokemuksestaan: **”Laitumilla, joilla on vihreää ruohoa, hän antaa minun laskeutua maahan.”**

Vihreä ruoho tarkoittaa tässä Jumalan armon evankeliumia. Evankeliumi on jaksamisen kannalta tärkeä – ja myös levon kannalta. Jumala ei johdata laumaansa ruskeaksi paahtuneeseen heinikkoon. Herra johdattaa laitumille, joilla on vihreää ruohoa eli paikkoihin, missä armon evankeliumi on tarjona.

Mutta Daavidin sanassa on tärkeää myös tämä: ”Herra antaa minun laskeutua maahan.” Ymmärrätkö tämän sanoman suuruuden? **Herra antaa sinun laskeutua maahan.** Maahan lammas laskeutuu vain, kun se on saanut kyllikseen ravintoa ja kun se kokee, ettei sitä uhkaa mikään, vaan se on täysin turvassa. Armon evankeliumi ja lahjavanhurskaus tekee tämän ”maahan laskeutumisen” mahdolliseksi. Evankeliumi ei jätä nälkäiseksi, se ei jätä levottomaksi, vaan sen vaikutuksesta voi levätä Jeesuksen täytetyssä ristini työssä.

Lisäksi Daavid sanoo: **”Hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä.”** Tässäkin suomennos on niukka ja hiukan outokin. Hebreankielisessä psalmissa Daavid sanoo: **”Levossa olevien vesien äärelle hän minut johdattaa.”**

Nyt Daavid ei puhu omasta levostaan eikä ihmisten levosta, vaan sanoman le-

vosta. Käsitemme voi olla outo. Ehkä seuraava muistoni vuosien takaa auttaa:

Eräs Egyptissä asuva ystäväni selitti kerran, miten tärkeää on, että lampaiden juomavesi on levossa. Hän sanoi, että kun lampaat kumartuvat veden äärellä juomaan, niiden sieraimet ovat niin lähellä veden pintaa, että pienikin veden liike aiheuttaa veden menemisen sieraimiin ja se estää lampaita juomasta. Lauma voi siis seistä veden äärellä, mutta jos vesi ei ole levossa, lauma ei voi juoda kunnolla.

Oikea evankeliumi on levossa. Siinä ei ole ”lipatusta” puhumattakaan siitä, että se aaltoilisi. Se ei ”mene sieraimiin”, se ei tukehduta ketään. Siihen sopivat Jumalan sanat Jeesuksesta: ”Katso: minun palvelijani, jonka olen valinnut... Ei hän huuda eikä riitele... Murtunutta ruokoa hän ei muserra, savuavaa lampunsydäntä hän ei sammuta.” Sellainen on evankeliumi.

Tänä aikana tuntuu siltä, että juomapaikoiksi on tarjona levottomia virtapaikkoja ja ruokaniityiksi on tarjona paikkoja, jotka eivät salli ihmisten laskeutua maahan lepäämään. Pitää jaksaa, ei saa levätä, ei saa juoduksi kun tarjona ei ole tyynenä lepäävää elämän vettä. Kaikki on levotonta.

Voi miten me tarvitsemme tuollaisia Daavidin kuvaamia paikkoja, joissa työ, tekeminen, uupuminen ja alituinen valppaana olo eivät jatkuvasti rasita, vaan joissa hyvän Paimenen turvallinen ääni kuuluu sielua hoitavana: ”Poikani, tyttäreni, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.

Laskeudu siis lepäämään syötyäsi ja juotuasi.”

Per-Olof Malk

John Bunyanille kirkastui: "Minun vanhurskauteni on taivaassa"

1. Kor. 1:30

Eräänä päivänä kun kuljin lakeudella pe-loissani siitä, ettei sielullani ollut kaikki hyvin, tuli mieleeni tämä lause: ”*Sinun vanhurskautesi on taivaissa.*” Silloin ikään kuin näin sieluni silmin Jeesuksen Kristuksen Jumalan oikealla puolella. Siellä oli minun vanhurskauteni! Siellä se oli aivan riippumatta siitä, missä minä olin ja mitä tein. Jumala ei voinut sanoa minusta, ettei hän tiennyt minun vanhurskaudestani mitään, sillä sehän oli hänen edessään.

Näin ymmärsin myös, ettei sydämeni ”hyvä tila” saattanut tehdä vanhurskauttani paremmaksi eikä sydämeni ”huono tila” saattanut tehdä vanhurskauttani huonommaksi, koska minun vanhurskauteni oli itse Jeesus Kristus. Ja hän on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti (Hepr. 13:8).

Nyt tuntui, että kahleet todella putosivat jaloistani ja minut vapautettiin tuskistani. Iloitsin Jumalan armosta ja rakkaudesta niin, että kotiin päästyäni aloin katsoa, voisinko löytää tuon lauseen ”*Sinun vanhurskautesi on taivaissa.*”

Sellaista ei kuitenkaan Raamatusta löytynyt ja aloin uudelleen masentua. Mutta sitten mieleeni johdettiin kohta 1. Kor. 1:30, jossa on kirjoitettu: ”*Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi.*” Tästä Raamatun sanasta huomasin, että lakeudella mieleeni tullut ajatus oli Raamatun mukainen.

Tästä Raamatun kohdasta näin, että Kristus Jeesus on meidän vanhurskaudemme ja pyhityksemme Jumalan edessä.

Oi, minä ajattelin, Kristus! Kristus! En nähnyt mitään muuta kuin hänet, en nyt

katsellut hänen hyviä tekojaan erikseen, vaan katselin koko Kristusta, katselin häntä, jossa kaikki hänen ominaisuutensa, virkansa, tekonsa yhtyvät ja sitä, että hän istui Jumalan oikealla puolella taivaassa.

Nyt saatoin siirtää katseeni itsestäni häneen. Käsitin, että minun ”kulta-aarteeni” on aarrearkussa jo kotona, Jeesuksessa Kristuksessa, Vapahtajassani. Nyt Kristus oli minulle kaikki: viisauteni, vanhurskauteni, pyhitykseni ja lunastukseni.

Ymmärsin, miten Jumala katsoo tarkkaan Kristusta ja että meidänkin tulee siksi katsoa häneen sellaisena, jonka perusteella ja jonka mukaan koko hänen valittujensa joukkoa taivaassa arvioidaan.

Nämä siunatut ajatukset ja Raamatun paikat monien muiden samankaltaisten ohessa olivat noina päivinä kirkkaina mielessäni, niin että minulla oli syytä sanoa: ”*Kiittäkää Herraa! Ylistäkää Jumalaa hänen pyhäkössään, ylistäkää häntä hänen voimallisista teoistansa, kiittäkää häntä hänen valtavan suuruutensa edellyttämällä tavalla.*” (Ps. 150:1-2.)

John Bunyan kirjassaan Grace abounding to the chief of sinners, 1666, suom. Ylenpalttinen armo syntisistä suurimmalle. Oma elämäkerta. Herätyssseura, 2005.

John Bunyan (1628-1688) joutui 38-vuotiaan luvattomasta saarnaamisesta tuomittuna vankilaan, jossa hän oli 12 vuotta. Vankilassa ollessaan hän kirjoitti Raamatun jälkeen maailman kuuluisimmaksi tulleen kristillisen kirjan ”Kristityn vaellus tästä maailmasta siihen, joka on tuleva”. Teos on käännetty 200 kielelle. Suomeksi se ilmestyi ensimmäisen kerran 1809.

□ Mukana juhlassa mm. (vas.) Hanna Eskel, Paavo Suihkonen, Jaakko Pirttiahho ja Saara Mörsky.

10. valtakunnallinen Kristus-juhla Laukaassa 23.-24.8.2014.

Paikka: Sydän-Laukaan koulu, lukio ja liikuntahalli, Saralinnantie 3
(25 km Jyväskylästä pohjoiseen)

Yleisaiheena psalmin rukous:

”Pelasta minut armosi tähden”

Vieraileva opettaja: Luultavasti Euroopan raamattulähetystyön historian suurin Raamattujen kuljetus Neuvostoliittoon tehtiin marraskuussa 1979, jolloin itään kuljetettiin 22 metriä pitkässä rekka-autossa 108.000 kirjaa vainotun seurakunnan tarpeisiin.

Laajan ”idän työn” johdossa palveli vuodesta 1973 lähtien psykiatrinen sairaanhoitaja, diakoni *Pentti Heinilä* vaimonsa *Pirkon* kanssa. Kristus-juhlassa Laukaassa Pentti Heinilä tulee kertomaan Jumalan teoista siinä lähetystyössä, joka suuntautui Neuvostoliittoon ja muihin Itä-Euroopan maihin 1990-luvun alkuun saakka.

□ Pentti Heinilä

Majoitus: Esimerkkejä: Hotelli *Vuolake*, huonevaraukset **suoraan** puh. (014) 833 002, Kylpylähotelli *Peurunka* (kolmen eri hintaluokan 1 ja 2 hengen huoneita), huonevaraukset suoraan 020 751 601. Laukaassa myös *Varjolan Tilan Matkailulla on* huoneita. Mökkejä mm. *Pietilän lomamökit* ja *Ylä-Saarikon lomamökit*. Suolahdessa hotelli *Keitele* on monen viime vuonna käyttämä hotelli.

Asuntoautojen/asuntovaunujen vuokrapaikkoja Vuolakkeen pihassa.

Osallistumisilmoitukset Evankeliumin opintoyhdistykselle puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Meille on tärkeä saada tietää tulijamäärä välitettäväksi ruokailuista vastaaville, jotta he voisivat varautua oikeaan tulijamäärään. Vaikka osallistumisilmoitukset eivät ole sitovia, ne auttavat emäntiä heidän työssään. Kiitos teidän yhteistyöstänne tässäkin asiassa!

Juhlan tiedot ovat myös kotisivuillamme www.evank.org. Ystävältä ystävälle kulkeva tiedottaminen on aina toivottua. Kimppakyytejä kannattaa harkita yhdessä.

Kaikki lämpimästi tervetulleita Kristus-juhlaamme. Ohjelma viereisellä sivulla.

”Pelasta minut armosi tähden” (Ps. 6:5)

Kristus-juhlan ohjelma Laukaassa

Lauantai 23.8.

- 11.00 Tulolounas Sydän-Laukaan koulun ruokasalissa.
- 12.00 Avaus. *Per-Olof Malk, Saara Lehtimäki.*
”Pelasta minut armosi tähden.” *Jaakko Pirttiaho.*
- 13.30 ”Jeesuksen sielunhoidossa”. *Paavo Suihkonen.*
- 14.45 Kahvi.
- 15.30 Lähetystyö rautaesiripun takana 1990-luvun alkuun. *Pentti Heinilä.*
- 17.00 Päivällinen.
- 18.00 ”Tunnetko sinä minutkin, Jeesus?” *Ceta Lehtniemi.*
- 19.30 Soiva sana. Yhteislaulun ja musiikin ilta. *Saara Mörsky.*
- 21.00 Hotelli Vuolakkeen salissa (Suolahdentie 84/Uimarannantie 2): Jeesuksen täytetyn työn turvissa. *Krista Dachauer, Jaakko Pirttiaho, Anna-Marja Jurva.* Nuorten aikuisten puheenvuoroja ja laulua. Iltapalamahdollisuus Vuolakkeessa (sen varanneille).

Sunnuntai 24.8.

- Aamiainen majapaikoissa
- 9.00. Lupauksen ja sen toteutumisen välisessä kuilussa. *Per-Olof Malk*
- 10.15 Pyhäaamun hartaus. *Heikki Mäkelä, Ari Hakola.* Ari Korhosen työhön siunaaminen.
- 11.15 Lounas
- 12.15 Uushengellisyyden suhde Kristuksen evankeliumiin. *Jouko Nieminen*
- 13.30 ”Jumalan leipä... antaa maailmalle elämän” (Joh. 6:33). *Juhani Aitoma.*
- 14.45 Päättöluento: ”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus” (Gal. 2:20). *Per-Olof Malk.*
- 15.45 Päättösrukous. Juhlakahvi.

Hengellinen laulu ja musiikki juhlan aikana:

Saara Mörsky, säestys, Hanna Eskel, viulu, sisarukset Marja-Liisa Oikari ja Kari Hiekkavirta, laulu, veljekset Martti ja Erkki Holopainen, laulu ja harmonikka, Riina Saastamoinen, laulu, Markus Aitomaa, kitara, Tiia Alastalo, laulu.

Lämpimästi tervetuloa 10. valtakunnalliseen Kristus-juhlaan!

Suomen evankeliumikoulu – Evankeliumin opintoyhdistys – Yhteistyöryhmä

Vanhan liiton pyhät näkivät päämäärän ja siksi he kestivät

Eräältä elävään uskoon tulleelta intiaanilta kysyttiin, miten hänen uskonelämänsä edistyi. Intiaani vastasi: ”Minusta tuntuu kuin rinnassani olisi kaksi koiraa. Toinen on hyvin kiltti, valkoinen koira ja toinen kovin paha ja häijy, musta koira. Nämä koirat tappelevat alituisesti keskenään.”

Kumpi niistä sitten voittaa? kysyttiin. Vähän murheellisena intiaani vastasi: ”Sehän niistä aina voittaa, jonka puolelle minä asetun.”

Tämä taistelu on jatkuvaa. Meidän on aina kuitenkin muistettava, että uskova ei taistele saadakseen Jumalan lapseuden, vaan hän taitelee, koska hän on Jumalan lapsi uskonvanhuskauden perusteella. ”Sillä te ette [Jumalan lapsiksi tullessanne] ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa huudamme: ’Abba!’”

Kirjoittaessaan omasta kilvoituksestaan apostoli Paavali sanoi: ”Ei [ole] niin, että olisin sen saavuttanut tai että olisin tullut täydelliseksi” (Fil. 3:12). Heprealaiskirjeen kirjoittaja sanookin: ”Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan” (Hepr. 11:1).

Tämä luottava usko katsoo aina synnin ja vajavuuden yli pelastuksen päämäärään, ruumiimme lunastukseen saakka. Paavali kirjoitti päämäärästämme näin:

”Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti; eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, *odottaen lapseksi ottamista*, meidän ruumiimme lunastusta. *Sillä toivossa me olemme pelastetut*, mutta toivo, jonka

näkee täyttyneen, ei ole mikään toivo; kuinka kukaan sitä toivoo, minkä näkee? Mutta jos toivomme, mitä emme näe, niin me odotamme sitä kärsivällisyydellä.” (Room 8:22-25.)

Usko ilmenee toivona, joka kohdistuu tulevaan täydellisyyteen ja joka toteutuu silloin, kun kaikki vajaa väistyy. Me olemme uskon kautta vanhurskautetut, mutta uskomme kohdistuu toivona valtakuntaan, joka ei ole tästä maailmasta. Ilman tätä tulevaisuuden näköalaa yhteytemme Jumalaan rajoittuu ja usko halvaantuu. Vanhan liiton pyhät näkivät päämäärään asti ja siksi he kestivät (Hepr. 11).

Pietari kirjoitti ”valituille muukalaisille” joita mekin olemme:

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudesti synnyttänyt meidät *elävään toivoon* Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta. –

Sen tähden te riemuitsette, vaikka te nyt, *jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa*. – Häntä (Jeesusta) te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä *te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen*.” (1. Piet. 1:3-9.)

”Pankaa täysi toivonne siihen *armoon, joka teille tarjotaan* Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä” (1. Piet. 1:13).

William Uotinen (1904-1983). Alun perin helluntailiikkeen saarnaaja. Otteita kirjasta Sinäkin olet perillinen, 1974.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Postiosoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköpostiosoite: evank@evank.org

Yhteystiedot

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Opetustyön sihteeri: Jaakko Pirttiaho,
 P. 050 338 5116; jaakko.pirttiaho@evank.org
Toimistonhoitaja: Ari Korhonen
 P. 045 176 2225; ari.korhonen@evank.org

Sielunhoidollista keskustelua:

- Hammaslääk. Ceta Lehtniemi, ceta.lehtniemi@fimnet.fi
- Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mairelyytinen1@gmail.com
- Sairaankuljettaja Heikki Mäkelä, p. 0400 798843, heikkimakela@gmail.com
- Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rovasti.peltola@gmail.com
- Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tule mukaan viemään evankeliumia

Tuki tilille
 IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH

Tuki tilille
 IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH

Laskut:
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH

EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ

Kristus-keskeinen opintopaikka netissä.

www.evank.org - webmaster Petri Malk

Runsasti opetusmateriaalia, mm. 250 raamattu-luentoa luettavissa/ kuunneltavissa.

Luentoja myös CD-äänitteillä postimyyntissämme.

Tietotekniikka: Petri Malk, Timo Hankkila, Ari Korhonen.

Armo riittää Hengellinen lukemisto

11. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset ja tilauksia koskevat muutokset:

Liisa Malk, puh. (019) 41 42 43, [postitse PL 17, 05831 Hyvinkää](mailto:postitse@evank.org)
 Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)
 ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Kaikki aiemmin julkaistut Armo riittää -lehden numerot ovat luettavissa Evankeliumikoulun sivuilla os. www.evank.org.

Suomen Evankeliumikoulu -nuoret aikuiset

NA-raamattuleirejä. Yhteyshenkilö Jaakko Pirttiaho, jaakko.pirttiaho@evank.org, puh. 050 338 5116

Luento-CD - ja kirjapostimyynti

Hyviä kirjoja sekä CD:lle tallennettuja raamattuluentoja postimyyntimme kautta.

Myyntivastaava: Ari Korhonen.

Tilaukset os. tilaukset@evank.org. (Tilauksia voi tehdä myös soittamalla yhdistyksen toimistoon.)

Paino: Suomen Printman Oy, Hyvinkää 2014

TILISIIRTO	Saajan tilinumero	LAHJA: IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH	Käytä jotakin alla olevista viitenumeroista, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 2299 Tuki Jaakko Pirttiahon työlle 2202 Tuki Ari Korhosen työlle
	Saaja	LAHJA: IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	
	Maksaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry Suomen Evankeliumikoulu PL 17, 05831 Hyvinkää	Lupa POHA 2020/2013/5651/22.5. 2014-2015. Varat käytetään kristillisten perusasioiden maksuttomaan opettamiseen Suomessa kaikille avoimilla yleisöluennoilla, kursseilla, seminaareissa, nuorten aikuisten opiskeluleireillä sekä opetukseen painetussa ja sähköisessä muodossa.
	Allekirjoitus		
	Tilityt numero		
		Viitenumero	

Kuinka suloista onkaan katsella iankaikkisuuteen

Kun Raamattu antaa meille mahdollisuuden aavistaa jotakin iankaikkisesta elämästä, siis siitä, mitä ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut eikä ole tullut yhdenkään ihmisen mieleen, niin se käyttää kuvia tai puhuu kielteisesti.

Kielteinen kerronta tarkoittaa tässä yhteydessä sitä, että Raamattu ilmoittaa, mitä tästä maailmasta ei siirry iankaikkiseen elämään.

Tässä suhteessa suuri pääasia on, että *taivaassa ei ole syntiä*.

Sellaista tilannetta voin tuskin ajatella ilman, että sydämeni liikuttuu. Vilpittömälle sielulle ei mikään ole niin raskasta ja tuskallista kuin synti.

Synnistä johtuva suru on uskovan varsinainen ja suurin suru. Siitä kristitty ei pääse vapaaksi niin kauan kuin hän on täällä maan päällä. Uskova saa uskoa saaneensa syntinsä täydellisesti anteeksi Jeesuksen tähden, niin että Jumala on pyyhkinyt kaiken pois ja heittänyt unohduksen mereen. Silti synnistä johtuva suru ei koskaan lakkaa uskovan sydämessä. Se päinvastoin tulee syvemmäksi ja tuskallisemmaksi mitä lähempänä Kristuksen ristiä ihminen elää. Mitä lähempänä Jeesusta olemme, sitä raskaammalta tuntuu, että rikoiimme kallista Vapahtajaa vastaan.

Uskova kärsimystoverini! Tulee päivä, eikä se ole kaukana (!), jolloin sinä saavutat sen, mitä toivot: Voit elää synnittömänä. Silloin et enää saastuta itseäsi, et enää loukkaa lähimmäistäsi, et enää haavoita Vapahtajaasi synneilläsi.

Synti on poissa. Kaikki synnin seuraukset on poistettu. Ei ole enää väsymystä eikä sairautta, ei mitään surua, ei mitään huokausta. Ei ole enää kiusauksia, ei tappioita, ei vaaraa langeta.

Täällä maailmassa tunnemme kiusaus-ten hirvittävän voiman, sitä enemmän, mitä kauemmin elämme. Pelkäämme ja vapsemme itsepetosta, mutta turvaudumme armoon. Minkähänlaista sitten on, kun viimeinen vaara on poistettu ja kun meille on annettu iankaikkinen elämä iankaikkisiksi ajoiksi.

Silloin olemme vihdoin päässeet lepoon. Sitä Raamattu tarkoittaa kun se puhuu ”sapatinlevosta”, joka Jumalan kansalla on edessään. Kuinka suloista onkaan väsyneen pyhiinvaeltajan katsella eteenpäin odottaen tuota ikuista lepoa.

Ole Hallesby (1879-1961). Norjalainen teologian opettaja, julistaja ja kirjailija.

Otteita kirjasta De sidste ting, 1929, (suom. Viimeiset ajat, 1938).